двѣ, отъ крушумъ, при това едната въ корема, а другата подъ ключицата на лѣвото рамо.

Споредъ казванията на сѫщата тази бабичка, името на която нашиѝ приятель не помни, Ангеловъ, слѣдъ свѣстяванието си, не е искалъ да приема никакви прѣдлагаеми отъ сърбетѣ лѣкарства, като много се възмущавалъ, гдѣто е останалъ още живъ и заробенъ въ рѫцѣтѣ на „прѣзрѣнитѣ сърбе.“ Колко дена е прѣживѣлъ въ това си положение, точно пакъ не е извѣстно, но спорѣдъ казванията на горѣспомянатата бабичка, вижда се, той да е доживѣлъ до това врѣме, когато нашитѣ войски прѣминали въ настѫпление и когато единъ нашъ отрядъ почналъ да се приближава къмъ г. Трънѝ. Щомъ се научилъ за това, Ангеловъ, събралъ всичкитѣ си сили и почналъ да говори слѣдующето:

. . . . . „Не се беспокойте г-да сърби, потрайте, нашитѣ войски скоро ще пристигнатъ изъ Румелия и когато се уравнетъ силитѣ, вамъ тѣсна ще се види Българската земя. . . . . Ахъ, защо не съмъ здравъ и тамъ при нашитѣ, за да се опитамъ още веднѫжъ срѣщо тѣзи нищожни сърбе. . . . . .“

Слѣдъ тѣзи думи, Ангеловъ, съ мѫки се исправилъ на кревете си, вижда се да говори правешката, но тукъ вече, настѫпилъ крайтъ на мѫкитѣ му: силитѣ му измѣнили, растрепержалъ се и падналъ, като испустналъ само единъ звукъ „Ахъ! . . . .“